

Bilo mi je lepo na raspustu

Još jedan raspust, prilika za odmor i druženje sa prijateljima, bez suvišnih obaveza.

Kao i obično i ovaj raspust sam provela zanimljivo i interesantno, sa svojim najdražima. Proslavila sam Novu godinu i Božić u krugu porodice. Za mene su ti dani posebni, jer smo svi na okupu, a ja se najviše obradujem poklonima koje dobijem. Veliku radost pružila nam je moja sestra Maja, koja je toga dana napravila svoje prve korake i prohodala. Sve nas je razveselila. Jedino sam tužna što smo ostali bez zimskih čarolija. Nije bilo grudvanja, sankanja i ostalih dogodovština.

Ali, iskreno se nadam da zima nije još prošla, da nam tek dolaze dani sa puno snega i da ćemo osetiti i to zadovoljstvo.

Sara Pešić 5/3

Potera za zimskim pejzažima

Zima je počela. To primećujem jer je napolju naglo zahladnelo i sve je ostalo pusto.

Tokom ovog čitavog putovanja bilo je toplo sa povremenom kišom, ali sada je toliko zahladnelo da u pola noći, ne mogu da zaspim. Zato sam odlučio da posmatram okolinu. Prolazio sam kroz listopadnu šumu i skoro svako drvo je ispuštilo svoje suvo i staro lišće na zemlju, sa samo par izuzetaka koji se još uvek drže na granju za svoj dugi život. U tom trenutku sam pored one silne hladnoće zaspao. Kada sam se probudio video sam čudo. Izašli smo iz šume i sada smo se našli na prostranim pašnjacima. Trava se nije mogla videti, jer je bila prikrivena debelim slojevima snega. U daljini si se videle velike planine sa ledenim pokrivačem na vrhu. Hladnoća se još uvek osećala kao i sinoć. Nebo je bilo veoma oblačno i sneg je padao velikom brzinom. Išli smo veoma sporo jer je put bio prekriven slojem leda i samim tim je bio veoma klizav. Ušli smo u neko malo selo. Bilo je mnogo ljudi na ulicama, ali su izgledali veoma ravnodušna zbog velikog snega. To mi je bilo malo čudno, ali su bar deca bila srećna zbog toga. Kako je dan bio sve kraći, sunce je već počelo da zalazi iza mnoštva oblaka. Još malo sam posmatrao selo. Led je visio sa krovova kuća, a tek očišćene ćuprije su već skupljale nove taloge snega. Tada je počeo da duva veoma jak i hladan vetar. Svi su pohnitali u kuće i za par minuta celo selo je opustelo. Ubrzo je pao mrak, a i mene je počeo da hvata umor od nespavanja prošle noći. Legao sam i za nekoliko minuta zaspao.

Kada sam se probudio, stao sam na svoje odredište. Ovaj pejzaž mi je ostao u sećanju. Moje odredište je škola umetnosti, gde sam i naslikao svoj pejzaž. Izabrali su rad za izložbu, gde sam osvojio prvo mesto.

Luka Paulić 6/3

Šta mi to ne da mira

Kad prođe dan, kada se ugase sva svetla i ostanem sam, ponekad razmišljam o svojoj budućnosti. Razmišljam o svom budućem zanimanju i pitam se šta će biti sa mnom, da li ću biti u toploj kući, ili će se boriti za dinar na ulici.

Pitam se šta će doneti dan, da li ću biti srećan, ili opet tužan i sam. Kada vratim film unazad i pogledam kako se ponašam i kako sam vaspitan, pitam se da li bih nekako bio dobar tata. Trudim se da jednog dana moj sin bude ponosan svojim čaletom, da mu dajem dobar primer i da mu ukažem na svoje greške da ih on ne bi ponovio. Pokušavam da ne gledam unazad i da

se koncentrišem na sutra. Zato gazim napred i jurim neki cilj koji ni meni nije sasvim jasan, ali jedan deo tog cilja nazivamo srećom.

Život je tekma i igra se dok sudija ne odsvira kraj.

Mihajlo Ziriković 8/1

Moja porodična kuća

Od ranog jutra pa sve dok ne padne mrak najviše vremena moja porodica i ja provodimo u dnevnoj sobi. Pre nego što pođem u školu i kada se iz škole vraćam dnevna soba je tu da me isprati i dočekuje.

Moja dnevna soba je žute-limun boje. Danju obasjana suncem zrači punim sjajem. Na sredini se nalazi trpezarijski sto koji naš simbol zajedništva. Tu se okupljamo kada ručamo, proslavljamo rođendan i kada slavimo. U dnevnoj sobi se nalaze i dve udobne fotelje. Jedna gleda pravo na televizor. Brat i ja gotovo svaki dan utrkujemo ko će prvi da zauzme fotelju. Tu se udobno smestimo i uživamo u nekom interesantnom programu. Moja dnevna soba ima prozor koji gleda pravo na dvorište. Čim podignem venecijanere i razvučem čipkanu zavesu, dnevna soba uplovi zlaćano sunce i obasja je celu. Međutim, kada preko leta sunce jako upeče i počnu nesnosne vrućine, dnevna soba i za to ima leka. U njoj se nalazi klima koja za nekoliko minuta rashladi celu kuću. Prva vrata do prozora vode u mali hodnik pa levo na ulazna vrata, a desno vrata od kupatila. Ostala vrata vode u tri preostale spavaće sobe. Kada krenemo na spavanje dnevna soba nam poželi laku noć, a kada ujutru ustanemo ona nam poželi dobro jutro i uspešan dan.

Moja dnevna soba je posebna zato što se u njoj uvek osećam raspoloženo i udobno pa makar bila sama, jer se uvek opustim uz neki dobar film.

Ivana Antić 7/3

Viđeno nekim drugim očima

Kada sam 2005. godine bila u Budvi na moru, upoznala sam devojčicu po imenu Sara. Misli sam da je dobra drugarica, međutim, ispostavilo se nešto sasvim drugačije. “Ona je dobra”, mislila sam, družile smo se, svuda smo išle zajedno na plažu i u šetnju itd. Non-stop smo bile zajedno. Bile smo zajedno bukvalno svuda nerazdvojne. Ali sve je počelo kad sam dobila od mame i tate ogrlicu. Ta ogrlica je bila prelepa. Imala je pregršt ohridskih školjki (mada ne znam odakle ohridske školjke tamo), a u sredini morsku zvezdu. Kada su i mi je dali, ona e takođe bila tu. Tada se iz njenih očiju videla ljubomora. I tada sam shvatila da je ona stvarno ljubomorna. Rekla je : “Pa i nije baš nešto, i ne sviđa mi se”. Posle toga je pričala svima da sam ja tu ogrlicu ukrala. Ceo hotel je čuo za to. Kada sam pošla u svoju sobu, jedna žena me je pitala : “Jel su te roditelji tako vaspitali“, - “Molim?“ - rekla sam. Htela sam da kažem mami, ali ona me je preduhitrla: “Milice, ne smeš da se družiš više sa njom, rekla je nešto užasno za tebe“. Kada mi je objasnila o čemu se radi, bila sam tužna i besna. Mislila sam da mi je drugarica. Sva sreća nije videla ostale poklone, na kraju bih ispala kriminalac. Kada sam je videla, vikala sam na nju. U međuvremenu ljudi su shvatili da nisam ukrala ogrlicu, već da je to bio ishod njene ljubomore. Sada dobro razmislim kada nekoga upoznam da li treba da mu verujem. Nadam se da mi se to više neće desiti.

Milica Grozdić 8/3